

BÉKEHÍRNÖK

„A jövődő a béke emberé”



XX. (LXX.) ÉVF. 42. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. OKTÓBER 17.

Mindenekfelett

Iskolás gyermekkorunk régi szép verse arról szólt, hogy összehasonlította nemzetünk hőseit egymással, ki volt nagyobb. Ennek legszebb gondolata az a megállapítás, hogy nem tudjuk ugyan, ki volt dicsőbb, ki volt nagyobb: csak áldom az én Istenemet, amiért én is magyar vagyok! — Mi, Krisztus megváltottjai tudjuk, hogy egyedül nagy az a szeretet, amellyel ő szeretett minket. Mi tudjuk, hogy őt nem lehet hasonlítani semmiféle emberi dicsőséggel ünnepelt hőshöz, mert Jézus mindennel felér. Nem bírálhatom, csak csodálhatom, nem igazíthatok rajta, csak igazodhatom hozzá, nem állhatok elébe emberi nagyságokkal, csak követhetem őt!

A mi Istenünk mindent tudó Úr (1Sám 2:3), s mégis vannak olyanok, akik igen könnyen vesznek ajkukra ezt a jól ismert szállóigét: „Isten háta mögött van az!” Kérdezem: van-e olyan dolog, ami Isten háta mögött van? Van! Megbocsátott bűneink. Háta mögé vetette az Úr minden bűnünket. Ez a bibliai igazság! Am olyan értelemben semmi sem lehet az Isten háta mögött, hogy valamiről ne tudna az Úr. Amit az emberi szemek nem láttak, ő látta; amit emberi fülek nem hallottak, ő hallotta; amiről senki sem tud, ő tudja. Minden-tudó Isten az Úr. Arra figyelmeztet ez az igazság, hogy éljünk az ő jelenlétében szüntelen, mert áldott jelenlétének tudata nagy erőforrás számunkra. „A nagy emberek közelében biztosabbak, békésebbek, határozottabbak vagyunk. Amint nő a nagyság, amelynek közelében élünk, úgy nő nyugalmunk, úgy lesz mélyebb, teljesebb, tömörebb az életünk. Igazi élett tehát csak az Úr közelében van, mert ő a legnagyobb nagyság” (Ravasz L.).

Gyakran az az egyik legnagyobb nyomorúságunk, hogy elért sikereinkért szeretnénk többszörösen elvenni a dicséretet. Ilyenkor természetesen nem az a célunk, hogy Isten dicsősége nagyobb legyen egyes dolgok elmondásával, hanem hogy reánk nézzenek az emberek. Az Isten előtt járó embernek azonban nem lehet dicsekvése azon kívül, hogy rajta a Golgotán egészen megkönyörült Jézus Krisztus. Ha ellenőrizzük életünket, bizonyára megállapíthatjuk, hogy az emberekkel való beszélgetéseink során hány-szor és hány-szor kiemelkedett azokból a dicsekvés hangja, holott az a teljes igazság, hogy „mid van, amit nem kaptál volna?” Bár ne lenne semmi és senki más a dicsekvésünk, hanem csak Jézus egyedül!

Olvastam Stockmayer Ottóról, hogy amikor a szolgálatát befejezte, legjobban szeretett egy hátulsó ajtón eltűnni az emberek elől. Nem törekedett elismerés után. Nem dicsekedett, mert tudta, hogy mindene és minden dicsőség az Uré...

„Mindenekben ő legyen az első!” (Kol 1:18.) Kegyelem és boldogság eljutni oda, hogy „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!” Olyan sok mindenért kell ebben az életben lemondanunk arról, amit szeretnénk! Hány-szor halljuk a panaszt: sohase tehetem, amit szeretnék, semmi sincs úgy ahogy szeretném... Ha többé nem az a legfontosabb előttünk, mit szeretnénk, hanem hogy mit kíván tőlünk az Úr — életünk simább, boldogabb, kiegyensúlyozott lesz.

Egy fiatalember egy őt nagyon érdek-lő előadásra készült. A jegyét is megváltotta már, amikor énekelni hívták egy gyászbaborult család vigasztalására. Píllanatnyi gondolkodás nélkül hagyta kárbaveszni a jegyet, pedig ritkán jutott ilyesmihez, és ment arra a szolgálatra örömmel, ahol Jézus volt az első. Ő is megtapasztalta, milyen öröm másokért élni, nem kényszerből, hanem az Úr iránti szeretetből. Ha mindig Urunk akarata szerint élünk, akkor sohasem kínozz az önvád, hogy valamit is másképp kellett volna tennünk. Életprogramunkká vált, hogy ő az első, én és minden más azután jövőnk.

Cserhalmi Imre

Hálaadás Krisztus által

1 Thess 5:18.

A hálaadás Isten akarata. A Jézus Krisztus által megszabadított ember örömmel teljesíti ezt. Bátran állíthatjuk: nem tud hálaadás nélkül élni. Isten iránti hálánkat leggyakrabban imádságban fejezzük ki. Gyülekezeteinkben általában elfogadott gyakorlat az imádság felépítésére: a hálaadás, a bűnvallás és a könyörgés. Meggyőződés, hogy az imádság egyik területét sem szabad felöltetlenül használnunk. Ezen azt értjük: az imádságban a hálaadást, a bűnvallást és a könyörgést egyaránt az Úrral való találkozásra alkalmas lelkülettel, a Szentlélek indítására kell gyakorolnunk. Vétünk imádságainkban Isten ellen és önmagunkat is becsapjuk, ha nem így cselekszünk. — Hálánkat nem csupán imádság által fejezzük ki. Ez kevés lenne, noha a Szentlélektől indított hála-imádság a hívó ember engedelmes cselekvése, Isten akaratainak a cselekvése. Hangsúlyozottá kell tennünk, hogy hálaimánknak és hálaadásunknak miként kell Ige szerint történnie: „Adjatok hálát az Istennek és Atyának Óáltala!”

Semmiképpen nem hanyagolható útmutatása ez az Igének! Az Atya-Isten iránti hálaadásunknak bele kell kapcsolódnia Krisztus — örök Főpapunk — áldozatába. Vele bensőséges, élő lelki közösségben juthat el hálánk Isten elé. Hálaadás az Atyának Óáltala — jelenti azt is, hogy a bűnből megszabadított ember soha nem felejt el, mindig szem előtt van, amikor Istenhez közeledik: az Úr Jézus Krisztus szenvedése és megváltó halála, de megigazulást is fel-támadása is.

Amikor valamit megköszönünk, érvényessé, az Atya előtt kedvessé az Úr Jé-

zus által lesz. Isten akarata szerint a hit üdvösséges útjához tartozik a Krisztus által való hálaadás. Imádkozunk hálás szívvel, de imádkozunk „értelemmel” is. Igyekezzünk tisztában lenni azzal, miért kéri Isten tőlünk a Krisztus által való hálaadást. Ebből az a lelki haszon származik, hogy imáink felépítésében szép renddel, a Háromság Isten személyi munkáját nem keverjük össze. Másrészt eleget teszünk az Atya akaratainak, aki Krisztus által fogadja el hálaadásunkat. Nemcsak az imádságban hálaadó szóra vonatkozik ez: Óáltala, hanem ha anyagi javainkból hálánk megmutatása végett bármit is „oltárra teszünk”, Jézus Krisztusért és Óáltala vigyük azt végbe.

Fölösleges bizonyítani, hogy a hálaadás kötelesség. — Isten akaratainak teljesítése minden keresztyénnek kötelessége. Ne essék zokon ez a szó, mert nem önként vállalt feladatunkból, hanem lekötelezettségünkéből fakadó. „Isten abban mutatta meg rajtunk szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk” (Róm 5:8). Akik Isten szeretetét Krisztus váltságáhalálában hittel elfogadták, Isten fiaivá lettek a Krisztus Jézusban való hit által. Tartozásunkra, a hálaadás kötelességére így mutat az Ige: „És titeket is, akik halottak voltatok a vétékben... , övele együtt életre keltett úgy, hogy megbocsátotta nekünk minden vétünkét, amikor még bűnösök voltunk” (Eph 2:1-3). Tehát köztiszteletben álló, ki-próbált emberek legyenek.

„Vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled!” Közösségi emberek kellene az Úr népének szolgálatához, nem magányos óriások. Olyan közösségi emberek, akik a nép között, a népet tudnak élni, és nem csupán egyéni érdekekkel törődnek. Olyan közösségi emberek kellene, akiknek az Úrral is van közösségük. Elmennek az Úr házába rendszeresen. Megállnak, elidőznek ott. Nem ritka vendégek az Úr házában. Olyan közösségi emberek kellene, akik az Úr szolgájával is együtt tudnak az Úr elé állni, az Úr népe közé menni. Ha az Úr szolgája és a munkatársai külön utakon járnak, döcögni fog közöttük Isten ügyének szekere.

Nem jó az, ha Isten népe sokat ad arra, hogy mit egyen (10, 28—29). Isten népének a Kánaán felé vezető úton azt a kenyeret kell elfogadnia, melyet az Úr ad. Izrael népénél ez a manna volt, nálunk a mindennapi kenyér, a becsületes, tisztességes megélhetés. Mindketőben rejtett el Isten annyi kalóriát, amennyivel lelki és mindennapi feladatainkat elvégezhetjük. Ha ez nem elég, nagyon könnyen világias, pogányos élet-szemlélet vesz erőt rajtunk. A tapasztalat azt mutatja, hogy a jól táplált hívő sokszor érzéketlenné válik Isten dolgai és felebarátjának gondjai iránt.

A lelki élet és a mindennapi kenyér szépen megfér egymás mellett. Isten nem tartja rangján alulinak, ha tőle életszükségleteinkre való dolgokat kérünk. Csak ne csupán a kenyérért és húsért sirjunk! Ne csak a magunk kenyeréért sirjunk! Törődjünk azzal is, hogy másnak is legyen kenyeré! Vigyázzunk, mert a jólét könnyen megnehezíti a szívünket. Pedig a világ elmúlik és annak minden kívánsága is; de

ve kívánja hálaadásunkat is. Isten megváltó irgalmasságának tisztánlátása által készítette a Lélek Pált, hogy szenvedélyes szeretettel vallást tegyen: „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!” (2Kor 9:15).

A mi helyzetünkben — értsük ezen hazánk baptista gyülekezeteit! — a fiúság kegyelmi állapotán túlmenően, különösen sok és jelentős okunk van a hálaadásra Óáltala. Rendkívüli adományokban és sokféle jótéteményben részesültünk, mint közösség és egyénenként is, mint hívő emberek.

Istennel való kapcsolatunk egészséges, tiszta, biblikus gyakorlatától függően jelentkeznek ezek az adományok (1Kor 12:4—10) és lelki ajándékok (Gal 5:22) az életünkben és gyülekezeteink életében. Isten végtelen, atyai szeretettel hajolt felénk, foglalkozott velünk, gondoskodott rólunk és előmozdította szellemi kibontakozásunkat. Más szóval: elhalmozott kegyelmi ajándékaival. Ezért Istennek hálaival tartozunk. Érezzük azonban, hogy képtelenek vagyunk méltó módon hálát adni az Úrnak. A Teremtő és a teremtmény közötti távolság áthidalhatatlannak látszik. Méltatlannak érezzük magunkat vétkeink, bűnre hajló természetünk miatt, hogy az „oltárnál” megjelenjünk, hogy ott hálaáldozatot mutassunk be. Szépen válogatott hála-szavaink bármilyen ékesen hangoztatják a köszönetet, üresen konganak. Készségünk a jóra anyagi áldozattal sem ad megnyugvást hálánk kifejezésére, míg mind az imádságban, mind a tettekben megmutatott halában fel nem lelhető Jézus Krisztus. — Krisztus Jézus önmagát adta értünk. Áldozattá lett a mi bűneinkért. Ennek tudatában, hittel való elfogadása által, törekedjünk arra, hogy Krisztus által adjunk hálát, mert ez kedves az Atya Isten előtt!

Dobner Béla

A KÁNAÁN FELÉ VEZETŐ ÚTON

4Mózes 11:10—29.

A Tim 2:5-ben írja Pál: „Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.” Ez az ige lelki életünket akarja helyes mederbe terelni. Azt akarja, hogy az ne öletszerűen, ne egyéni életünknek, érdekeinknek megfelelően bontakozzon ki, hanem Isten elgondolásaihoz igazodjon. Nem elég hát ügyködni, küzdeni, „szorgálni”. Alkalmazkodni kell azokhoz a szabályokhoz, melyeket az Úr felállított.

Ezek a szabályok a közösség lelki életére is vonatkoznak. Izrael népének Kánaánba vándorlása nemcsak negyvenéves történet, hanem tükör is. Megmutatja, hogy Isten népe között mi a jó és mi a rossz. Mi az, amit nem volna szabad megtenni és mi az, amit mindenképpen meg kellene cselekedni. Jó volna, ha a mai hívők tanulnának elődeik életéből! Sok hibát el lehetne így kerülni.

Nem jó az, ha kevés ember hordozza Isten népének terheit (10—15). Ilyenkor szokott bekövetkezni az, amit Ésaías 40:30-ban olvasunk: „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is”. Ezért választott az Úr Jézus is tanítványokat. Nem sokszor kellett velük megosztania a munka terhet, de ez is megtörtént. Az ötezer ember megvendégelésénél szükség volt rájuk. A Gecsemánéban kérte őket, hogy vigyázzanak és imádkozzanak vele együtt. Ezért vette körül magát Pál apostol is munkatársakkal. Jól bevált tanítványok kerültek ki közülük.

Mózes egy ideig bírta a nép terhet egyedül is. Főleg azért, mert rendkívüli lélek és erő volt benne. De a végén ő is megfáradt. Nem annyira a terhek, mint inkább az emberek miatt. Az Úr népe ugyanis Isten legkiválóbb szolgáját is meg tudja erőteljesíteni, különösen, ha sok közötté az úgynevezett „elegy” nép.

Az a jó, ha van elég segítség a közös terhek hordozásához. Ki alkalmas ilyen szolgálatra? Igénkben három feltételt állapít meg az Úr.

aki Isten akarata cselekszi, megmarad örökké.

Nem jó, ha féltékenység jelentkezik az Úr szolgálói között (26—29). A féltékenység a pokol tüze. Jelentkezhet már kisgyerekek között is. Házastársak, munkatársak, családok között is. De sehol sem szolgálja Isten dicsőségét. Ezért intette le Mózes Jozsuet, az Úr Jézus a tanítványokat.

Nagyon szép gondolatot olvastam a Fegyelem és kegyelem című könyv 368. oldalán: „Árgusnak száz szeme van, segítsége mégis hibavaló. A szeretet többet lát kettővel, mint a féltékenység ezerrel.”

„Az Úr szolgájának nem kell torzsalakodnia” — írja Pál Timóteusnak. Sem féltékenykednie, sem irigykednie. Isten adja a kegyelmi ajándékokat. Kinek ezt, kinek azt, kinek ennyit, kinek annyit. A nekünk adott talentummal kell szolgálnunk hűségesen.

„Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő Lelkét beléjük!”

Békefi Pál

Könyörgés a béke munkálóiért

A Keresztyén Békekongresszuson ebben az esztendőben is felhívást intézett az egyházakhoz, hogy a gyülekezetek október negyedik vasárnapján emlékezzenek meg az Egyesült Nemzetek Szervezetéről, és imádkozzanak a világszervezet békemunkájának eredményességéért. E hónap 24-én lesz 31 éves az ENSZ. Kérjük lelkipásztor testvéreinket és a gyülekezetek vezetőit, hogy ezen a napon — október 24-én — „tartassanak könyörgések” az Egyesült Nemzetek Szervezetéért, amely sietteti a megértést, a szabadság, az igazságosság és a béke elérését a földön. Az a reményünk, hogy az ENSZ-vasárnap ismételtén arra szolgál majd, hogy minden ország és vidék keresztyénei biztossá tegyék együttműködésüket a világ béke, az igazságosság és a biztonság nemes ügyeinek megvalósításáért.

Nehémiás és ellenségei

Bajkeverők mindig akadnak. Nehémiás munkája sem volt zavartalan. Az első bajkeverő *Szanballat*, Samária helytartója volt. Horonból (Béthoron) való. Befolyását növelte, hogy Eljásib főpapal rokonságba került. Eljásib egy unokáját, aki Szanballat veje volt, Nehémiásnak csak második judeai útja alkalmával sikerült elűznie. Mindezt nem csak a Szentírás közli, hanem az elefantinei papiruszok is.

A második bajkeverő, *Tóbijjá*. Történetiségét az újabb-kori archeológia erősen bizonyítja. A „Zeno papirusz”, amelyet Egyiptomban, Gezara mellett találtak, tartalmaz egy levelet „Tóbijjától, Ammon kormányzójától”, amely a palesztinai ügyekről foglalkozik. Ez a dokumentum egy egyiptomi tisztviselőtől érkezett, aki II. Ptolemaiosz (Philadelphus, 285–246) uralkodása idején élt és kétség nélkül annak a Tóbijjának volt a leszármazottja, aki ellensége volt Nehémiásnak. (M. Burrows: „What Mean These Stones?” New Haven, 1941. 111. old.)

Tóbijjá törzse családjainak tönkrejutását a mai napig bizonyítja egy sziklafóliat Transzjordániában, Ammontól keletre az ősi sírok közelében (i. m. 133. old.). Egyébként ő is rokonságban volt Eljásib főpappal (Neh 13:4).

A harmadik bajkeverő *Gesem*, akit Nehémiás Gasmu-nak nevez (6:6), már köztudomású, hogy a persza korban E-Ny-Arábia kormányzója volt.

Az építkezést sokféle módon próbálták hátráltatni. Módszereik között szerepelt a gúny, megfélemlítés (4:1–3), erőszak (4:8). A falvakban élő zsidók a határszéleken látták az ellenség készülődését, és a munka leállítására biztatták hittestvéreiket (4:12). Végül is ezek a módszerek csődöt mondtak. Nyílt támadásra a jól megszervezett védelmet látva (4:12–23) nem mertek vállalkozni Tóbijjáék.

A külső támadások mellett nagy problémát jelentett a belső egység hiánya is. Ezekkel a belső problémákkal foglalkozik az 5. rész. Ezsdrás példáján okulva nagy lelkesedéssel ugyan, de a zsidóknál különösen fontos tapintattal intézi az ügyeket Nehémiás. A persza udvarban kifejlődött diplomáciai érzéke különösen hasznára volt most. Jeruzsálemben nagy volt a nyomor. Egyesek gyermekeiket rabszolgának voltak kénytelenek eladni. Pénzt csak uzsorakamatra adtak kölcsön. Sokan eladósodtak. A beszéd keveset használt volna a zsidó főembereknek. Hatott azonban a példa. Nehé-

miás nem kérte vissza a kölcsön adott pénzt, gabonát (5:10). Az előző helytartókkal szemben ő nem követelte meg, nem is fogadta el a helytartói járandóságot. Katonáit nem engedte zsarolni. (Egyébként maguk a katonák is kölcsönöztek a népnek, és el is engedték a kölcsönöket 5:10 szerint.) Maga is dolgozott (5:16). A környező falvak népét saját költségén naponként étkeztette (5:17). Mindez elégnék bizonyult ahhoz, hogy a főemberek átok alatt fogadják meg, hogy a kizsákmányolást beszüntetik (5:12–13).

Szamballat, Tóbijjá és Gesem nem elégedett meg a már említett propagandahadjárral. Nehémiás helyzetét az is nehezítette, hogy sok judai főember az ellenséghez húzott titkon, és így Szamballaték mindenről azonnal értesültek, ami a városban történt. Jelentkeztek a hamis próféták is, akik az ellenség szolgálatában álltak, és a megfélemlítést tartották feladatuknak (6:14). Tudunk egy Semaja nevű hamis prófétáról, aki igyekszik rábíni Nehémiást arra, hogy a templomban keressen menedéket magának az összeesküvők elől. Ha enged ennek a kérésnek, akkor szentségtörőnek nyilváníthatják. Nehémiás fölismeri a cselvetést és nem költözik be a templomba (6:10–13). Miután a falak elkészültek — a kapuk fölszerelése előtt — Szamballaték érezve az utolsó alkalom eléréését, ki akarják csalni Nehémiást, hogy elveszítsék. Tisztában vannak azzal, hogy ezen az egy emberen múlik minden. Ha ő nem lenne, könnyűszerrel megakadályozhatnák a munka befejezését, sőt le is rombolhatnák a megépült falakat. Már csak azért is biztosak ebben, mert hisz sok segítőt találnának céljuk eléréséhez Jeruzsálemben is, olyan főembereket, akiket csupán Nehémiás jelenléte akadályoz meg abban, hogy nyíltan az ellenség mellé álljanak. Nehémiás azonban nem hajlandó elhagyni a várost (6:1–4). Szamballat végül a legveszélyesebb rágalmat eszeli ki, Gesemre hivatkozik és azt állítja, hogy Nehémiás el akar szakadni Perzsiától, és királyságra tör. Nem mindenki tudta volna elviselni ezt az idegtépő pszichológiai háborút. Nehémiás azonban bírta. Elul hónap 25. napján (szeptember eleje, kb. 10-e) elkészült a várfal. (Josephus közlése szerint a munka 2 év és 4 hónapig tartott.)

Az ellenség megszegyenült és visszavonult. Hidegháborús módszereit azonban tovább alkalmazta.

Ifj. Aimási Mihály

Bizonyágtételek

Kedves vendégei voltak a miskolci gyülekezetnek szeptember 19-én, vasárnap, amikor az Európai Baptista Szövetség Tanácsülésének résztvevői közül ketten igeszolgálatot végeztek az impozáns, még újnak számító imaházban. A két vendég: Lewis Misselbrook, az EBSZ evangéliumi és nevelésügyi bizottságának elnöke, aki a Baptista Világszövetség evangéliumi bizottságának is egyik vezetője, valamint J. D. Hopper, a Déli Baptista Szövetség képviselője.

A délelőtti istentisztelet keretében Misselbrook testvér szólt a Jel 1:5–6. alapján Isten szeretetéről. Szolgálatában közben illusztrációként elmondta saját megtérésének történetét is:

„Édesanyám nagy hívő asszony volt, édesapám viszont egyáltalán nem volt hívő. Négyéves koromtól tizenhárom éves koromig jártam vasárnapi iskolába, s akkor abbahagytam. Ekkorra kialakult a magam véleménye. Nem imádkoztam, sőt nem is gondoltam többé Istenre. Tizenhét éves voltam, amikor egy másik városba költöztünk, ahol a gyülekezetben Isten jóságának a teljességét élvezhettük a hívek. Anyám könyörgött: Gyere el a gyülekezetbe! — Soha! — válaszoltam dacosan. Ez édesanyámat teljesen feldúlta, és sírásba tört ki. Elmentem hát az imaházba, hogy ne sírjon. Hallgattam az ígét, azt, hogy Isten szeret engem. Ez igen megrendített, mert addig azt gondoltam, hogy Isten csak a jókat, a templomosokat szereti. Fény gyulladt a szívemben. A következő három vasárnap is elmentem az imaházba, s mikor a harmadik vasárnap este hazamentem, letérdeltem az ágyam előtt imádkozni. Azt kértem, hogy Jézus vegye át az életemet, s úgy áldjon meg, hogy akár az ő papja is lehessen. És ő imát meghallgató Istennek bizonyult. Visszaemlékszem a hosszú évekre, amikor nem érdekelt Isten, de édesanyám képviselt engem Isten előtt. Egyszer apám elhagyott minket, de édesanyám érte is imádkozott. Jézus Krisztus szeretete sugárzott belőle. Sokan lehetetlennek tartották, hogy apám megtérjen. Hatvan éves korára Isten megérintette a szívét. Az ő változása mögött is ott volt

édesanyám élete. Csodálatos prédikátor volt az édesanyám.”

Délután Hopper testvér hirdette az ígét, szintén Isten szeretetéről, a Jn 6:45. alapján. Hogyan szeret Isten? — Önmagát adó, önmagát kinyilatkoztató és önmagát kiengesztelő szeretettel. Részletesen kifejtette mindhárom gondolatot, de itt — helyszűke miatt — csupán az utolsóból adunk egy kis ízelítőt.

Isten kiengesztelődik. „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal, nem tulajdonítván neki az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetés ígét” (2Kor 5:19). Isten szeretete egy újból és újból kezdődő szeretet. Jézus vére eltörölte bűneinket, s ez kiengesztelte Istent. Olvastam egy történetet, melyben az apa és a fia áldatlan rossz viszonyban voltak egymással, igen sokat veszekedtek. Az édesanya gyakran próbálta ugyan összebékíteni őket, de nem sikerült neki. Halálos ágyánál azonban egymásra tette a két haragos fél, férje és fia kezét, s azok megrendülve megbékéltek egymással. A golgotai kereszten is ez történt: a haldokló Jézus Krisztus egybetett két kezét, az Istenét és az emberét. Öbönne ölelkezhet össze a világon Észak és Dél, Kelet és Nyugat, hogy béke legyen az emberek között, Isten népe között és minden viszonylatban.

De hogyan hozhatunk békét a világnak mi, hívők? Konkrétan mit tehetünk a békéért? Mindenkinnek megvannak a maga kapcsolatai a világban. Legyen nyitott a szemünk észrevenni az emberek problémáit! Ez békességet munkál. Gyakoroljuk a békét; teremtsünk olyan helyzetet, amely békét eredményez! Legyünk közvetítők a béke érdekében! Ne erőltessük rá a mi akaratainkat a vitaközökre, hanem ha megkérnek bennünket, mondjuk meg pártatlanul, hogy kinek van igaza! Imádkozzunk az emberek békéjéért!

A szeretet gyakorlásáról lehet megismerni a keresztyéneket. Lássák meg az emberek egymáshoz való szeretetünket, hogy ebből megállapíthassák: Ezek valóban a béke emberei!

Isten kezében

A kéz a hatalom és gondviselés jelképe. Biztosító társaságok tevékenységük kiabrázolására gyakran használják a kinyújtott, oltalmazó kéz jelképét. Az Úr Jézus azt hangsúlyozza a János 10:27–30-ig terjedő igékben, hogy az ő követőinek sorsa biztos kezekben van. Mikor az ember a napi történések áradatában sodródik, könnyen elhomályosodik előtte Isten vezető, oltalmazó keze. Életét összekuszáltnak érzi, lelkét a magárahagyottság nyomasztó érzése fojtogatja. Ilyenkor jó dolog tisztázni magunkban a kérdést, vajon leteztük-e már végérvényesen Isten kezébe az életünket.

Isten kezébe lenni mindennek előtt szabadulást jelent. Megszabadít a szenvedélyektől. A szenvedély olyan állapot, amelyben az értelem nem ura többé a vágyaknak, mint lennie kellenne, hanem szolgája. A szenvedély béklyói apró szálahból szövődnek össze, de végül teljesen megbénítják az ember lelki életét. Az Isten kezébe letett élet igazán hasznos. Hasznos eszköz egy kés az édesanya kezében. Kenyeret szel vele gyermekei számára. Egy gyilkos kezében ugyanez félelmetes fegyver. Egyik kézben életet jelent, a másikban halált. Nem mindegy az sem, hogy kinek a kezében van a mi életünk.

Isten keze megoltalmaz, mikor a kívánságok bűnére csábítanak, s romlott beszédet, káromló szavakat hallunk. Isten keze oltalom a démoni hatalmakkal, a tévelygés lelkével szemben. Van egy elgondolkoztató hindu mondás, melynek ez a lényege: „Mikor ember születik, a világra jött gyermek sír, a környezete mosolyog. Az embernek úgy kellene élnie, hogy amikor távozik a világból, a környezete sírjon, és ő, a távozó, mosolyoghasson”. Ez csupán akkor lehetséges, ha az élete Isten kezében van.

De vajon hogyan kerülhet bele az életünk Isten kezébe? — Önként, szabad elhatározásunk, odaszánásunk által. „Szánjátok oda magatokat” — buzdít Pál apostol. Nem nehéz megtenni ha engedelmeskedünk Isten szeretete vonzásának. — A növényben két erő működik: a geocentrikus, amely arra kényszeríti, hogy gyökereit a földre bocsássa, és a geotropikus, amely pedig arra készíti, hogy száránál fogva felfelé, a nap felé törekedjék. Az emberben is van egy titkos erő, amely Isten felé, az Istenre való határozottságra készíti.

Akkor kerülhet bele az életünk Isten kezébe, ha készek vagyunk vállalni a bárány sorsát. Jézus az ő juhairól beszél. A bárány szelíd, hasznos, tiszta. Ilyen keresztyénekre van szüksége ma a világnak. A bárány az őstementumi korban mint helyettesítő áldozat hamvadt el az oltáron, másokért. Legfőbb jellemzője volt, hogy ezzel a helyettesítéssel az Úr Jézus tökéletes áldozatára mutatott. Mennyire szomorú kép, és mennyire nem Krisztus szerinti az a magatartás, amikor a keresztyén felekezetek csak a maguk zárt köréhez tartozóként érzékelik felelősséget! „A teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését”.

A gondviselést egy festőművész így ábrázolta: Isten kezében tartja a földgömböt. Ez a kép túlságosan emberies elképzelésből ered. Isten nem kezében tartja a világot, hanem teremtő akaratával létben tartja, létét megtartja. Annyit mindenesetre kifejez ez az elképzelés, hogy Isten az egész emberiség Istene, az egyetemes emberség gondviselője. Ha egyéni életünk Isten kezében van, jobban megértjük az ő egyetemes emberszeretétét.

Életünk olyan, mint a tinta, ha használjuk, hasznosan fog, ha nem használjuk kiszárad. — Akkor lesz áldás az életünk, ha önként letesszük azt Isten kezébe.

Gerő Sándor

Ugyanezen a vasárnapon, szeptember 19-én a békéscsabai gyülekezet is vendéget fogadott Helmut Grundmann testvér személyében, aki misszió-igazgató az NSZK-ban. Igézhirdetéséből, amelyet az 1Kor 9:19–23. versek alapján tartott, az alábbiakban részleteket közlünk.

Más képzünk van a világról, mint eleinknek volt. A hírközlő eszközök jövőtől távol ismeretünk. Köznapjaink programja is más lett, mint régen volt. Változások vannak a teológiában is. Ma — munkaterületemen — Afrikában, a városokba költöznek az emberek az őserdőkből. Az Igét is a városokban kell hirdetnünk, nem úgy, mint régen.

Mit szólnak mi, keresztyének ehhez a változáshoz? Kritizálunk, kérdezzük, magyarázkodunk? Egyáltalán mit szól a keresztyénység ezekhez a változásokhoz, amelyeknek a közepében van? Az Ige feleletet ad arra, hogy mit kell ten-

Hány éves vagy?

1Móz 47:8.

A fenti kérdést megszoktuk és szinte természetesnek vesszük. Egy bizonyos korban nem nagy örömmel kapunk választ a fenti kérdésre. A kérdés hangzik minden ember felé. Van, amikor kíváncsiskodó emberek kérdeznek, van, amikor hivatalból teszik fel a kérdést felénk. A két-három éves gyermek büszke arra, hogy ő már tudja éveinek számát. A szülőknek szinte első feladata megtanítani gyermekét arra, hogy hány éves. A kérdés hangzik gyermek és felnőtt, ifjú és idős felé egyaránt. Esetenként nem szükséges a kérdésre válaszolni, de más esetben mindenképpen vallani kell éveink száma felől. Iskolában, orvosnál, különböző hivatalokban feltesszük a kérdést, hogy: mikor született, hány éves?

A gyermek gondolkodás és mellékérzés nélkül válaszol, az ő életében még nem kellemetlen a megújuló kérdés. Az öreg pedig már nem akarja rejtgetni az elmúlt évek számát. A gyermekkor betöltése után és az idős korhoz való érkezés előtt nehezen nyílnak meg az ajkak, hogy elmondják az évek számát. Pedig a kérdés naponta hangzik, és legtöbbször válaszolni kell rá.

Amikor Egyiptom ura meglátja Jákóbot, felteszi a kérdést: hány éves vagy? Jákób megmondja éveinek számát, de még ennél sokkal többet is. Elmondja, hogy milyenek voltak az elmúlt évek, mi volt azokban. Rövidnek tartja az elmúlt éveket, de ugyanakkor nehezként és nyomorúságosnak is. Sok volt életében a szenvedés, vallja Jákób. Egy kérdés, és milyen sok irányú a válasz! Az eltöltött napokra, évekre visszatekintve meglátjuk, milyen az életünk.

Engem is, téged is kérdeznek, hogy mennyit éltünk ezen a földön. Kérdeznek, hogy mit csináltál az eltöltött években. Mennyi haszna volt életedből a világnak, és mennyi az Isten országának? Mennyi volt életedben a hasznát hozó cselekedet, és mennyi a szegyelelni való? Jákóbbal együtt sokan elmondhatják, hogy az út nehéz volt és fáradtságos. Jákób mégis halálával vallja éveinek számát, mert vágya teljesedett. Halottnak hitt fia él és vele lehet.

Hány éves vagy? Mi van az eltöltött évek mögött, és mi van előtted? Lehet az évek mögött öröm, bánat, gyász, kudarc, vagy éppen valami csodás megérkezés valakihez, valamihez. Széppé lesznek a nehéz évek is, ha vágyunk teljesül. A fiatal korban itt van a sok munkalehetőség. Testi és lelki területen sok a munka. Végzed, végezted? Ifjúkorod kezdetén vagy végén ott állsz a vártán, hogy tartalommal teljenek meg éveid? A felnőtt korban erődnek teljében lehetsz. Oda kell állni az ifjak mellé, támogatni az időseket, közben sokrétűen végezni azt, amivel megbízattál. Tetted ezeket? Idős korban is élhetsz. Elmondhatod, hogy sokat nyertél, sokat kaptál, de a célhoz is elértél? Kész vagy a megismert Krisztussal elmenni az élet utolsó állomásáig, hittel, bizalommal? A kérdés felvetésénél állapítsd meg, hogy mi van az életedben! Kész vagy a hazaköltözésre? Nincsenek rendezetlen dolgaid elmúlt éveidben?

Hány éves vagy? Talán még van idő a számadásra. Vannak nemes célok előtted? Kiáltás, kérj és megadatik. Igyekezzni kell minden vonalon, mert az idő szalad. Nem sokáig kérdezik már tőled, hogy hány éves vagy. Éveid hadd legyenek áldott évek, Krisztus által megáldott évek! Akarj a célhoz elérni, akard tenni Urad parancsát, szavát, mert holnap késő lehet! Ma még te adod meg a választ, hogy hány éves vagy. Holnap mások adják meg a választ, hogy hány éves korban távoztál el a földről.

Patai József

nünk a változások között. Ötször fordult elő a felolvasott öt versben ez a szó: „megnyerjem”. Nem a pénzt, a dicsőséget, a tekintélyt vagy a lelki ajándékokat, hanem az embereket Jézusnak. Pál apostolt követve, a mai keresztyénység feladata is ez, hogy embereket nyerjen meg Jézusnak.

A szeretet titkának csodája ez. Nem mindenkiben van szeretet. Van bennünk elég szeretet a szolgálathoz, az emberek megmentéséhez? Nem lehet másképp szolgálni, csak a szeretet által. Ha kevés bennünk a szeretet, ezt el lehet mondani Istennek, és az őszintén feltáruuló szívbe bevonul szeretetével. Imádságra adja ezt meg Jézus. A szeretetben végzett szolgálat végül örömmel lesz az eredmények által és Isten vezetése által. Akkor lesz örövendő ember, ha szeretetből tudsz szolgálatot vállalni az emberek megmentéséért!